

# Oral history

## Životní příběh jako historický pramen

Jana Nosková

Etnologický ústav AV ČR, v.v.i., Brno

Centrum orální historie, Ústav pro soudobé dějiny AV ČR, v.v.i., Praha

## **Oral history**

- v původním významu označení pro ústně podávanou historii
- vznik pramenů vytvářených v průběhu vzpomínání na prožité události a objektivizovaných ústním nebo písemným projevem

### **Dvě základní „možnosti“ oral history**

1. dotazování na určité historické události (období), které nám pomáhá poznat prožitky, aktivity a postoje narátora k dané události (danému období)
2. dotazování na průběh celého života narátora v kontextu jeho osobních i společenských vztahů, významných historických událostí i každodenního života (VANĚK 2004: 53) – zde dochází k úzkému propojení metody oral history s biografickou metodou.

# Historie oral history

„vědecký prapočátek“ – kniha Williama Thomase a Floriana Znanieckého o polských přistěhovalcích v USA (The Polish Peasant in Europe and America. New York 1918–1920.)

USA – 30. léta 20. století – především psané memoáry a autobiografie

období po 2. světové válce – období využití orální historie v praxi (projekty, které zpracovávaly svědectví o 2. světové válce)

teoretický rozvoj – konec 60. let 20. století

# „Pozadí“ vzniku oral history

„Dokázat nebo porozumět?“ (Disman 1993: 283)

## Kvantitativní x kvalitativní výzkum

Počátek 70. let 20. století – skepse ke kvantitativním metodám – kritika jejich silné redukce informace, ovlivňování respondentů, omezení na „vnější“ fakta chování a jednání, sledování krátkodobých procesů

Interpretativní paradigma – fenomenologie a hermeneutika

Role subjektu v dějinách – dějiny každodennosti, historická antropologie, mikrohistorie

# Oblasti, ve kterých tkví význam oral history

1. oblast **společenské funkce** (záměr „dát hlas“ obyčejným, popř. neprivilegovaným lidem, „člověku z ulice“ – potřeba alternativní interpretace faktů)
2. oblast **pramenů** („ústní prameny“)
3. oblast **metody** (historik je iniciátorem a spolutvůrcem pramenu, je použita forma přímé komunikace)
4. oblast **tematiky** (lze studovat mentality, postoje, stereotypy, dějiny kultur bez písma, intimní chování...)

(MANNOVÁ 1996: 32)

# Výtky vůči oral history

## „subjektivismus“

Kritéria validity (platnost), reliability (spolehlivost) a reprezentativnosti

Kritéria kvantitativního výzkumu nejsou pro kvalitativní metody relevantní a přenosná.

**Možnosti, jak „subjektivismus“ korigovat (pokud je to vůbec nutné!?)**

1. rozpracování metod dotazování – interview
2. získání dostatečného množství porovnatelných informací
3. kombinace metody oral history s jinými metodami

# Interview

**Příprava** (studium literatury, výběr narátorů atd.)

**Provedení** (nahrávání, komunikační situace)

**Zpracování** (přepis rozhovoru)

**Interpretace**

Terminologie – nejednotná

## **2 základní druhy rozhovoru:**

- 1. Narativní interview** (Fritz Schütze – viz SCHÜTZE 1999)  
– též biografické, otevřené, měkké, nestrukturované atd.
- 2. Polostrukturované interview** (též „focused“, „leitfadenorientiertes“, „problemzentriertes“ atd. – viz SCHMIDT-LAUBER 2001)

# + a – jednotlivých typů interview

## **Narativní interview**

- spontánní generování otázek při interakci
- časová náročnost
- obtížná srovnatelnost informací
- možnost zohlednit individualitu respondenta, volné strukturování
- především pro výzkum individuálních životních vzpomínek, jejich formy, vytváření smysluplného celku

## **Polostrukturovaný rozhovor**

- možnost dotazovat se více respondentů – menší časová náročnost
- lehčí srovnatelnost
- především při dotazování na určitá přesně vymezená témata



# Fáze interview

1. volně běžící část, ve které položí tazatel všeobecnou otázku, např.: „Mohl/a byste mi vyprávět svůj životní příběh?“
2. bezprostřední doptání se na jednotlivá vysvětlení, kterým tazatel nerozuměl
3. použití předem vypracovaného seznamu otázek – ne ve smyslu striktního sledu dotazníku, ale podle situace hovoru
4. fáze „sporu“ (pokud možno na konci interview) – úsek, v němž by měly být projednány difference mezi dotazovaným a tazatelem

(PLATO 2000: 22–23)

# Komunikační situace

Komunikační flexibilita a blízkost k všedním formám hovoru a vyprávění jsou hlavní klady kvalitativního dotazování. Je však nutno rozlišit mezi různými formami kvalitativního interview a běžným hovorem. Komunikace je vždy asymetrická.

(GEIGER 1982: 162)

**Vnější faktory** – prostředí, čas, technické vybavení atd.

**Vnitřní faktory** – vztah tazatel-narátor – emotivní zátěž

# Protokol, výzkumný denník

způsob seznámení s narátorem; kontaktní údaje dotazování; trvání, počet a místa kontaktu; přítomnost třetích osob, přerušení dotazování; rozhovory o smyslu a účelu dotazování, o otázce anonymity, o možných následcích publikování nebo jiných záměrů použití; domněnky a podklady k míře zájmu dotazovaného, o očekáváních a obavách; sebestylizace dotazovaného, utváření situace, obzvláště na počátku rozhovoru; obydlí a jeho okolí, vkus, zařízení; připravenost vzpomínat a vyprávět; symetrie/asymetrie rozhovoru, věkové rozdělení rolí, rozdělení rolí podle pohlaví; problémy a témata, o kterých není vyprávěno podrobně, která jsou ale dle názoru tazatele důležitá; komunikativní a emocionální problémy, krize v rozhovoru, iritace, trapnosti, těžkosti v porozumění, otálení při komunikativním akceptování; reflexe o vlastním životě, které se objeví po kontaktu u tazatele; pocity vyvolané setkáním s dotazovaným a nasloucháním jeho životnímu osudu u tazatele – sympatie nebo antipatie, které mohou ovlivnit další zpracování; průběh a tematika rozhovoru před spuštěním a po zastavení nahrávacího přístroje; poznámky o biografických reflexích, které se objevují u tazatele během a po interview (FUCHS-HEINRITZ 2000: 263).

# Interpretace

Interview – ovlivněno:

1. **znaky žánru vyprávění** (chronologie, asociativnost)
2. **komunikační situací**
3. **současnou situací narátora** (perspektiva „tady a teď“ – interview je pokusem uspořádat svůj život, dát mu smysl)
4. **„záměry“ narátorů, badatele** (vždy vzniká díky zájmu badatele, narátor – poselství pro příští generace, ospravedlnění, poučení, vytržení z rutiny všedního dne, vyrovnání se s minulostí, zisk „nesmrtelnosti“, sebeocenení, individualizace, solidarizace, revanš nebo pomsta, dále terapeutické možnosti atd.), **sebereflexe**
5. **zákonitostmi paměti** („erlebte“ und „erzählte“ Lebensgeschichte – subjektivně interpretované události, později získané vědění, fiktivní elementy, „importované“ vzpomínky třetích osob, přikrášlení, vysvětlení, věci zapomenuté a potlačené)

# Paměť – minulost a přítomnost, individuum a kolektiv

procesy uchovávání, vyvolávání, zapomínání, přeformulování a  
znovuvytváření událostí a zážitků

## Spory

tady a teď perspektiva? **nebo** i dřívější vzory vnímání  
skutečnosti?

kolektivní? **nebo** individuální vliv je rozhodující?

kolektivní paměť – Maurice Halbwachs

kulturní paměť – Jan Assmann

komunikativní paměť – Harald Welzer

# Význam oral history interview

1. **věcné informace** – a tím nejsou míněny ani tak přesná chronologie a datování – často jsou tyto prameny jediným zdrojem informací o životě určitých skupin nebo vrstev společnosti (informace o sociálních a materiálních poměrech, o kulturních praktikách)
2. **zkušenosti, vzory vnímání, jednání a interpretací historických subjektů** – z pramenů oral history lze rekonstruovat systémy hodnot, norem, mentality, „světové názory“ (a to i když je jasné, že se nikdy se nejedná o „přímé přesazení individuálního a kolektivního života do vyprávění“) – prezentuje se v nich „já“ a právě tyto narativní sebeprezentace se mohou stát předmětem analýzy. Vyprávěné životní příběhy slouží k produkci stabilní identity.

(STEPHAN)

# Oral history v ČR

**Centrum orální historie, Ústav pro soudobé dějiny AV ČR  
Praha – Vlašská 9**

<http://www.oralhistory.cz/>, <http://www.coh.usd.cas.cz/>

## **Projekty:**

- Studenti v období pádu komunismu. Životopisná interview
- Politické elity a disent v období tzv. normalizace
- Průzkum české společnosti v období tzv. normalizace. Biografická vyprávění příslušníků dělnických profesí a inteligence

VANĚK, Miroslav: Orální historie ve výzkumu soudobých dějin. Praha: ÚSD AV ČR 2004.

VANĚK, Miroslav a kol.: Orální historie. Metodické a technické postupy. Olomouc: FF UP 2003.

## Literatura – cizojazyčná

GRELE, Ronald J.: Envelopes of Sound: The Art of Oral History. Chicago: Precedent Publishing 1975.

NIETHAMMER, Lutz (Hg.): Lebenserfahrung und kollektives Gedächtnis. Die Praxis der „Oral History“. Frankfurt a. Main: Suhrkamp 1985.

PERKS, R. – THOMPSON, A. (ed.): The Oral History Reader. London and New York: Routledge 1998.

RITCHIE, A. D.: Doing oral History. New York: Twayne Publishers 1995.

THOMPSON, Paul: The Voice of the Past: Oral History. New York: Oxford Univ. Press 1978.



# Citované práce

- DISMAN, Miroslav (1993): Jak se vyrábí sociologická znalost. Praha: Karolinum.
- FUCHS-HEINRITZ, Werner (2000): Biographische Forschung. Eine Einführung in Praxis und Methoden. Wiesbaden: Westdeutscher Verlag.
- GEIGER, Klaus F. (1982): Probleme des biographischen Interviews. In: Brednich, R. W. et al. (Hrsg.) (1983): Lebenslauf und Lebenszusammenhang. Autobiographische Materialien in der volkskundlichen Forschung. Freiburg i. Br.: 154–181.
- MANNOVÁ, Elena (1996): Oral history a historiografia. Etnologické rozpravy 3, č. 1: 31–37.
- PLATO, Alexander von (2000): Zeitzeugen und die historische Zunft. Erinnerung, kommunikative Tradierung und kollektives Gedächtnis in der qualitativen Geschichtswissenschaft – ein Problemaufriss. Bios 13: 5–29.
- SCHMIDT-LAUBER, Brigitta (2001): Das qualitative Interview oder: Die Kunst des Redens-Lassens. In: Göttlich, S. – Lehmann, A. (Hg.): Methoden der Volkskunde. Positionen, Quellen, Arbeitsweisen der Europäischen Ethnologie. Berlin: Reimer: 165–186.
- SCHÜTZE, Fritz (1999): Narativní interview ve studiích interakčního pole. Biograf č. 20: 33–51.
- STEPHEN, Anke: Erinnertes Leben: Autobiographien, Memoiren und Oral-History-Interviews als historische Quellen. In: Digitales Handbuch zur Geschichte und Kultur Russlands und Osteuropa. <http://www.vifaost.de/w/pdf/stephan-selbstzeugnisse.pdf>
- VANĚK, Miroslav (2004): Orální historie ve výzkumu soudobých dějin. Praha: ÚSD AV ČR.